

Arrest

nr. 298 067 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ODITO MULENDA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2023 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Denderleeuw/Haaltert op 14.06.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam: K. T.

Voornaam: G.

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: D.

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Op 01.10.2022 diende betrokkene een aanvraag tot verlenging van zijn studentenvisum In. Dat verzoek werd op 08.04.2022 geweigerd.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Rechtspleging

Voorafgaand aan de zitting heeft de gemachtigde, volgend op de beschikking van de Raad waarin op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet gevraagd wordt naar een actuele stand van zaken, aan de Raad het positief advies overgemaakt van het parket aangaande de voorgenomen wettelijke samenwoning. Verweerder stelt dienaangaande ter zitting dat dit stuk geen afbreuk doet aan de rechtmatigheid van de beslissing, de raadsvrouw van verzoeker stelt dat dit het betoog in het verzoekschrift bevestigt dat het om een waarachtige relatie gaat. De Raad wijst erop dat dit stuk geen weerslag heeft op het actueel belang dat verzoeker heeft bij zijn beroep. Verder kan de Raad enkel

rekening houden met stukken die reeds voorlagen bij de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gezien zijn loutere wettigheidstoets (beoordeling ex tunc).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuursakten (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Verder voert verzoeker ook een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

"En ce que,

• Premier moyen, pris de la violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation en combinaison avec l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Attendu qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la Loi, relatifs à l'article 7 de la même Loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après la CEDH) (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.).

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Attendu que cette décision contient une motivation insuffisante résultant d'une erreur manifeste d'appréciation en ce que la cohabitation du requérant avec Mme N. A. S. n'a pas été pris en considération. Qu'en effet, il est connu de la partie adverse que le requérant est cohabitant de Mme N. mieux identifiée supra. Que c'est depuis 2021 qu'ils mènent une vie de famille au sens de l'article 8 de la CEDH ; Qu'ils vivent à la même adresse et se sont déjà mariés coutumièrement suivant les rites de leurs pays d'origine ; Que toutefois, l'Office des étrangers a pris une décision d'ordre de quitter le territoire mais ne tient pas compte de la vie privée et familiale du requérant menée en Belgique avec une citoyenne belge.

Qu'au regard de ce qui précède, il apparaît clairement que la motivation de la décision par la partie adverse n'est conforme ni à la lettre, ni à l'esprit des dispositions de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs dans la mesure où la décision repose sur des faits non pertinents, inadéquats et raisonnablement inadmissibles ; Attendu que le Conseil a déjà constaté à de nombreuses reprises des violations de l'obligation de motivation et de minutie liée à l'article 8 de la CEDH, en consacrant que dès lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale, il lui appartient d'opérer une analyse aussi rigoureuse que possible des enjeux en présence et de motiver sa décision en en tenant compte : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862) ; Que cette obligation d'une analyse « aussi rigoureuse que possible » a également été rappelée dans l'arrêt (n°133 656 du 24 novembre 2014) ; Que cette analyse rigoureuse ne ressort pas de la motivation faite par la partie adverse qui se contente de balayer d'un revers de la main l'existence de la vie privée du requérant portée à sa connaissance ; Que par cette attitude, la partie adverse piétine les exigences de la motivation interne des actes administratifs desquelles elle s'éloigne ;

Qu'en prenant un ordre de quitter le territoire, la partie adverse a fait une application automatique de ses pouvoirs de police sans qu'aucune nécessité admissible dans une société démocratique ne soit démontrée.

Que partant, ce moyen est sérieux et doit être déclaré recevable.

En ce que,

• Deuxième moyen, pris de la violation l'article 8 de la CEDH ;

Attendu que l'article 8 CEDH dispose : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que l'article 22 de la Constitution : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixées par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit » ;

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué ;

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, §25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, §34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

Qu'en l'espèce il existe incontestablement une vie privée et familiale dans le chef du requérant que même la partie adverse ne saurait remettre en cause ;

Que donc la question ici n'est pas de savoir s'il y a lieu d'évoquer les droits consacrés à l'article 22 de la Constitution et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme mais de déterminer si la décision de la partie adverse respecte les impératifs de ces dispositions légales ;

Qu'à ce sujet la partie adverse déclare : « Vu que la présente décision tient compte de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés fondamentales qui impose une mise en équilibre des éléments invoqués par la personne concernée au titre de vie privée et familiale et la sauvegarde de l'intérêt général ... » ;

Que pour vérifier si la décision querellée respecte les prescrits de l'article 8, il convient de rappeler que votre Conseil insiste sur le fait que, les exigences de l'article 8 de la C.E.D.H., tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029) ; Qu'en effet, dans un arrêt du 04 avril 2023 (requête n°7246/20), la Cour EDH rappelle que, si l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il ne se contente pas de commander à l'État de s'abstenir de pareilles ingérences : à cet engagement plutôt négatif s'ajoutent des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée ;

Que la frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'État au titre de l'article 8 de la Convention ne se prête pas à une définition précise, mais les principes applicables dans le cas des premières sont comparables à ceux valables pour les secondes ; Pour déterminer si une obligation – positive ou négative – existe, il faut prendre en compte le juste équilibre à ménager entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu (voir, entre autres aussi, Söderman c. Suède [GC], n° 5786/08, § 78, CEDH 2013, et X, Y et Z c. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 41, Recueil des arrêts et décisions 1997-II) ;

Qu'ainsi dans son arrêt n° 216.837 du 13 décembre 2011, le Conseil d'État a confirmé que la hiérarchie des normes impose que la convention européenne des droits de l'homme prime sur la loi belge et que l'application de celle-ci doit être écartée si elle emporte une violation de l'article 8 de la CEDH. Qu'en

s'accrochant à une interprétation aussi restrictive de la condition de moyens de subsistances stables, suffisants et réguliers, la partie adverse commet une ingérence inacceptable et non justifiée dans une société démocratique, et partant, une violation de la vie privée de chaque individu concerné par la demande de regroupement familial ;

Qu'au regard de ce qui précède, on ne peut pas raisonnablement prétendre avoir ménager un bon équilibre entre la vie privée familiale d'un couple et l'intérêt général prétendu qui se résume visiblement à la volonté d'appliquer de manière mécanique une disposition de la loi, dont il faut rappeler qu'elle a une valeur juridique inférieure au texte de la Convention qui protège cette vie privée et familiale ;

Que même si en la matière l'Administration publique bénéficie d'une grande marge d'appréciation dans la détermination de ce qu'est l'intérêt général, la partie adverse n'explique pas en quoi consiste cet intérêt général qui nécessite que soit brisé la vie d'un couple ;

Que le pouvoir d'appréciation reconnu à l'administration ne l'exonère pas du devoir de tenir réellement compte de l'équilibre entre les enjeux en présence et de prouver avoir tenu compte de cet équilibre ;

Qu'il convient de rappeler que la décision portant ordre de quitter le territoire n'affecte pas que le requérant à qui elle est directement adressée mais aussi sa compagne qui voit cette décision toucher directement ses prérogatives reconnues dans le cadre de l'article 8 de la Convention ;

Que de même, l'idée que la séparation du couple ne pourrait être que temporaire ne justifie pas que puisse être analysées avec désinvolture les conditions imposées par l'article 8 de la Convention ni ne permet des raccourcis dans son interprétation ;

Qu'il convient de rappeler qu'à la base de la décision qui conduit à l'ordre de quitter le territoire, il y a simplement l'appréciation de la partie adverse qui estime que les démarches entreprises par le mari de la requérante en vue de trouver un emploi ne seraient pas suffisantes et non pas inexistantes.

Attendu que le respect de l'équilibre entre les enjeux en présence dans le cas sous examen par la partie adverse est plutôt sujet à caution, il n'est pas illogique de considérer que sa décision porte atteinte au principe de proportionnalité ;

Que le principe de proportionnalité est essentiellement un principe de modération du pouvoir: l'autorité publique, qu'elle soit législative ou administrative, doit respecter au mieux les droits des personnes et, par conséquent, ne restreindre ceux-ci que dans la stricte mesure où cela est nécessaire à l'intérêt général ;

Que le principe de proportionnalité est un principe général de droit selon la jurisprudence du Conseil d'Etat et qui est une application du principe du raisonnable ;

Qu'entre l'intervention de la puissance publique au nom de l'intérêt général comme dans le cas d'espèce et la sauvegarde des droits et des libertés des citoyens, le principe de proportionnalité permet d'opérer une mise en balance, métaphore de la justice, et de réaliser ainsi un équilibre entre chacun des termes de l'équation. Une mesure restrictive des droits et des libertés doit donc être à la fois appropriée ou adaptée, nécessaire et proportionnée : appropriée, en ce qu'elle doit permettre de réaliser l'objectif légitime poursuivi ;

La Convention européenne des droits de l'homme le consacre expressément en prévoyant, dans les paragraphes 2 de ses articles 8 à 11, la possibilité de limiter l'exercice des droits qu'ils protègent lorsque cette restriction « constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire » à la sauvegarde de certains objectifs dont la sécurité nationale, la défense de l'ordre et la protection des droits et libertés d'autrui. Ces stipulations expriment un principe de conciliation permettant d'équilibrer les rapports entre les droits fondamentaux et les objectifs d'intérêt général poursuivis par les autorités étatiques. En dehors de ces cas, la Cour européenne fait un usage quasi-systématique du contrôle de proportionnalité ;

Que comme on peut le constater à travers la décision de la partie adverse, rien n'indique l'intérêt général que protège la mesure de séparation d'un couple ordonnée par l'ordre de quitter le territoire adressé à la requérante ;

Qu'à noter qu'au niveau national, la doctrine suggère même de reconnaître de valeur constitutionnelle au principe de proportionnalité autant qu'au principe du raisonnable (Patrick Goffaux, dictionnaire de droit administratif, op.cit., p.512);

Que bien sûr ne pouvant se livrer qu'à un contrôle marginal, le juge ne censure que les disproportions manifestes ;

Que la jurisprudence belge exige que la prise en compte des besoins concrets de la famille apparaisse dans la motivation de la décision, ou à tout le moins dans le dossier administratif (J.-Y. Carlier et S. Sarolea, op.cit., pp. 379-380);

Que cette jurisprudence est conforme à la jurisprudence Chakroun, précitée de la Cour de justice et à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme qui, tout en admettant le principe de l'imposition de conditions économiques, exige une analyse de proportionnalité compte tenu des circonstances particulières (Cour eur. D.H., déc. Haydarie c. Pays-Bas, 2005) ;

Qu'en l'espèce la décision de la partie adverse en ce qu'elle ne tient pas compte de la vie privée et familiale du requérant sans mis en balance des intérêts en présence, comporte tous les symptômes de disproportions manifestes au sens de la jurisprudence du Conseil d'Etat (J. Jaumotte « Les principes généraux du droit administratifs à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat Belgique. Cinquante ans après sa création – 1946-1996 – Bruxelles, Bruyant, 1999, pp.671-672) ;

Que la partie adverse n'indique l'objectif d'intérêt général qui serait poursuivi sa décision portant ordre de quitter le territoire contre le requérant ni en quoi cette décision est le seul moyen pour ce faire au point de justifier une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale d'un couple ;

Qu'au regard de tout ce qui précède, il y a violation des dispositions prises au moyen ;

Que ce moyen est sérieux et donc recevable.”

Verzoeker stipt in het eerste middel aan dat weliswaar uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 die artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat een terugkeerbesluit moet opgelegd worden aan elke derdelander die illegaal op het grondgebied verblijft, maar dat dit uiteraard niet kan indien dit een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). De voormelde verplichting kan niet als een automatisme worden beschouwd zonder dat andere factoren zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM ook in overweging worden genomen, dermate dat de gemachtigde wel een appreciatiebevoegdheid heeft.

Thans stelt verzoeker dat de motivering niet afdoende is aangezien zijn samenwoning met Mw. N.A.S. niet in overweging werd genomen. Nochtans wist de gemachtigde dit en wonen zij reeds sedert 2021 samen op hetzelfde adres in de zin van artikel 8 van het EVRM en zijn ze reeds gewoonterechtelijk gehuwd volgens de rituelen van hun herkomstlanden. De gemachtigde heeft volgens verzoeker geen rekening gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België met een Belgische onderdaan. Uit het voorgaande blijkt, aldus verzoeker, dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn nu de beslissing steunt op feiten die niet pertinent zijn, niet-afdoende en niet redelijkerwijze toelaatbaar.

De Raad heeft reeds vaak een schending vastgesteld van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM. Van zodra de gemachtigde kennis heeft of had moeten hebben van het gezins- of privéleven, komt het hem toe over te gaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de belangen die spelen en de beslissing te motiveren door hiermee rekening te houden. In casu heeft de gemachtigde volgens verzoeker te gemakkelijk zijn privéleven van tafel geveegd, waardoor hij niet heeft voldaan aan de vereisten van de motiveringsplicht. Er is in casu sprake van het automatisch opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hiertoe een noodzaak bestaat in een democratische samenleving.

In het tweede middel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting stelt verzoeker dat er in zijn hoofde ontegensprekelijk sprake is van een privéleven en familieleven zodat moet nagegaan worden of de beslissing in lijn is met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat de Raad reeds heeft aangestipt dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM garanties inhouden en niet gaan om een goede wil of een praktische regeling en dat deze verdragsbepaling naast negatieve verplichtingen ook positieve verplichtingen inhoudt. Verder

stelt verzoeker dat aangezien de gemachtigde zich heeft vastgeklampt aan de voorwaarde van de stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen hij een onaanvaardbare inmenging heeft gedaan in de democratische samenleving en een schending van het privéleven van elk individu dat betrokken is bij een verzoek om gezinshereniging. Opnieuw voert verzoeker aan dat de gemachtigde op automatische wijze een wettelijke bepaling heeft toegepast die ondergeschikt is aan het Verdrag dat het privé- en familieleven beschermt. Verder heeft de beslissing niet enkel een gevolg voor verzoeker maar eveneens voor zijn partner en maakt het feit dat er sprake is van een tijdelijke scheiding niet dat gerechtvaardigd is dat de door artikel 8 van het verdrag gestelde voorwaarden niet grondig worden geanalyseerd.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing zou steunen op de overweging van de gemachtigde dat de echtgenoot van verzoekster niet voldoende inspanningen doet om werk te vinden.

In wat als een volgend onderdeel kan beschouwd worden, voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij dit beginsel van behoorlijk bestuur en voert aan dat nergens uit de motivering blijkt welk algemeen belang wordt beschermd door de scheiding van een koppel. Verzoeker erkent evenwel dat de rechter, gezien zijn marginale wettigheidscontrole, enkel de manifest disproportionele beslissingen vernietigt. De Belgische rechtspraak vereist dat uit de motieven van de beslissing, of minstens uit het administratief dossier, blijkt dat rekening is gehouden met de concrete behoeften van de familie. Deze rechtspraak is in lijn met het arrest Chakroun van het Hof van Justitie. Nu de bestreden beslissing geen rekening houdt met het privé- en gezinsleven en er geen belangenafweging is gebeurd, is de beslissing manifest disproportioneel aldus verzoeker.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels zijnde de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Verzoeker zijn verzoek tot verlenging van zijn studentenvisum werd immers op 8 april 2022 geweigerd. Ook wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde gemotiveerd over verzoeker zijn gezinsleven en gezondheidstoestand. Verzoeker heeft niet aangehaald kinderen te hebben waarmee geen rekening zou gehouden zijn. Waar verzoeker stelt dat de motivering niet afdoende is aangezien zijn samenwoning met Mw. N.A.S. niet in overweging werd genomen terwijl de gemachtigde dit nochtans wist, gaat verzoeker voorbij aan de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing. Zo heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met zijn gezinsleven. De gemachtigde motiveert dat verzoeker samen leeft met zijn toekomstige samenwoner en ook onder hetzelfde dak woont als deze partner, maar dat een intentie om wettelijk samen te wonen niet automatisch recht geeft op verblijf. De gemachtigde verwijst ook verder naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Ook de rechtspraak van de Raad van

State wordt aangestipt waarin is gesteld dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet als een schending van artikel 8 van het EVRM kan beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet aangenomen worden.

Waar verzoeker stelt dat een terugkeerbesluit niet als een automatisme kan opgelegd worden aan elke derdelander die illegaal op het grondgebied verblijft, maar dat dit geen schending mag inhouden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan hij gevolgd worden. De Raad meent evenwel niet dat er thans sprake zou zijn van een automatisch opgelegd bevel waarbij geen rekening is gehouden met artikel 8 van het EVRM waaromtrent verzoeker een argumentatie ontwikkelt. Verzoeker ontwikkelt geen argumentatie aangaande artikel 3 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Waar verzoeker stelt dat er in zijn hoofde ontegensprekelijk sprake is van een privéleven en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn uiteenzetting enkel ingaat op zijn gezinsleven met zijn partner waarmee hij gewoonterechtelijk gehuwd zou zijn en een wettelijke samenwoning mee beoogt. Verzoeker zet niets uiteen aangaande zijn sociale banden of andere aspecten van het privéleven, zodat de Raad enkel onderzoekt in welke mate de bestreden beslissing een schending uitmaakt van verzoeker zijn gezins- of familieleven. Er wordt in casu niet betwist dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft. De vraag is aldus of de gemachtigde is overgegaan tot een rechtmatige belangenafweging.

In geen geval kan de Raad volgen dat in casu de gemachtigde zich zou vastgeklampt hebben aan de voorwaarde van de stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen en hiermee een onaanvaardbare inmenging heeft gedaan in de democratische samenleving en een schending van het gezinsleven van elk individu dat betrokken is bij een verzoek om gezinshereniging. De thans bestreden beslissing staat in casu immers geheel los van enige aanvraag om gezinshereniging, die niet kan blijken uit het administratief dossier en er is ook geenszins verwezen naar een voorwaarde aangaande bestaansmiddelen, noch naar een overweging die zou stellen dat de echtgenoot van verzoekster niet voldoende inspanningen doet om werk te vinden.

De Raad kan verzoeker volgen dat de beslissing niet enkel voor hem maar ook voor zijn partner gevolgen heeft, maar volgt niet dat in casu de gestelde voorwaarden van artikel 8 van het EVRM niet afdoende zijn geanalyseerd. Verzoeker ontkent immers niet dat de bestreden beslissing een tijdelijke scheiding inhoudt in afwachting van het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving en licht niet toe waarom hij in geen geval tijdelijk van zijn partner kan gescheiden worden. Rekening houdende met het feit dat verzoeker nog geen geregistreerde wettelijke samenwoning heeft met zijn partner, dat verzoeker geenszins de moeite heeft genomen in het verzoekschrift uiteen te zetten welke de hinderpalen zijn om het gezinsleven in zijn herkomstland verder te zetten waarbij zijn partner hem mogelijk kan vervoegen voor de duur van de procedure om een visum te verkrijgen, meent de Raad dat in casu de gemachtigde niet op onevenredige of kennelijk onredelijke wijze geen positieve verplichtingen heeft aangenomen. Verzoeker en mevrouw N.A.S. wisten dat hun relatie zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker geen verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied had.

Waar verzoeker nog in het licht van het proportionaliteitsbeginsel opwerpt dat nergens uit de motivering blijkt welk algemeen belang wordt beschermd door de scheiding van een koppel, gaat hij opnieuw voorbij aan het motief waarin gewezen wordt op het belang van het respecteren van de immigratiewetgeving of dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. De Raad erkent dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet, maar stipt aan dat enkel indien het kennelijk disproportioneel zou zijn om van verzoeker te verwachten de Vreemdelingenwet te respecteren in het licht van zijn gezinsleven, een schending zou kunnen aangenomen worden van artikel 8 van het EVRM. Dit is in casu niet het geval.

Waar verzoeker herhaalt dat de Belgische rechtspraak vereist dat uit de motieven van de beslissing, of minstens uit het administratief dossier, moet blijken dat rekening is gehouden met de concrete behoeften van de familie, kan hij gevolgd worden, doch in casu blijkt dit ook uit de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, er is een belangenafweging gebeurd, en de Raad kan niet aannemen dat deze in casu manifest disproportioneel is.

Tot slot is de verwijzing van verzoeker naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie irrelevant aangezien de huidige zaak geen betrekking heeft op een weigering van een verzoek om gezinshereniging op grond van Richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet, evenmin kan een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES